

Dániel könyve – Száznolcvanhárom

Az örökkévaló alap: Krisztus a prófétai történelemben és a hívő hitében

Jeff Pippenger

2024-04-13

Az az „igazság, amelyet Péter megvallott, a hívő hitének alapja. Ez az, amiről Krisztus Maga kijelentette, hogy örök élet.” Ez az „igazság” Krisztus két vonatkozását azonosította. Az első az volt, hogy Krisztus a prófétai történelem egyik eleme. Azok az útjelzők, amelyek a prófétai történelem eseményeit ábrázolják, Krisztust ábrázolják. Az eseményekkel való kapcsolata azonosítja a prófétai útjelzők szentségét, és megadja a logikai alapját annak, hogy White testvérnő oly gyakran mondja: őriznünk kell az útjelzőket, mert azok az útjelzők Jézus Krisztust ábrázolják. Az az útjelző, amely Krisztus idejében a próbatétel témáját képviselte, az Ő keresztsége volt, és egybeesett a szent reformvonalak más eseményeivel, amelyeket egy isteni jelkép alászállása különböztetett meg.

Mózes reformvonalában az Istenség alászállt, és egy égő csipkebokorban lakozott; ez annak jelképe, hogy a Teremtő egyesül a teremtéssel. A hetven esztendő végén húzódó reformvonalban Mihály alászállt, hogy felruházza Círust az erővel az első rendelet előrevitelére, és ugyanakkor Dániel Krisztus képmására változott át. Krisztus reformvonalában a Szentlélek galamb formájában szállt alá, hogy felkenje Isten Fiát, az Istenségnek az emberiséggel való egyesülésének jelképét. A millerita történelemben az az angyal, aki 1840. augusztus 11-én alászállt, „nem kisebb személy volt, mint Jézus Krisztus”, aki egy kis könyvvel szállt alá, amelyet meg kellett enni, és Ő volt az a kis könyv. Ott azt mutatta be, hogy az Istenségnek az emberiséggel való egyesülése a Mennyi Kenyere testének és vérének evése és ivása által valósul meg.

A szent történelem azért szent, mert Krisztus jelenléte testesíti meg. Isten Igéjének ama jövődölései, amelyek a jövőbeli eseményeket azonosítják, Jézus Krisztus, mert Ő az „Ige”. Amikor ezek a jövődölések beteljesednek a történelemben, az események az Ő szavának beteljesedését jelenítik meg, és az Ő Igéje igazság. Az Ő Igéje az, amely előadja a jövődölést, és az Ő Igéje az, amely beteljesedik, amikor az esemény eléri; így a kezdetnél és a végnél Jézus Krisztus áll, mert Ő az Alfa és az Ómega. Ezért amikor Péter kijelentette, hogy Jézus a Krisztus és az élő Isten Fia, akkor egy olyan jelzőoszlopot azonosított, amely Jézus Krisztus volt, és egy olyan jelzőoszlopot, amely tökéletes beteljesedésére az utolsó napokban jut el. 2001. szeptember 11. Krisztus tökéletes beteljesedése volt.

A 2001. szeptember 11-ének prófétai beteljesedését elutasítani annyi, mint elutasítani Krisztust, az élő Isten Fiát. Ez az igazság, amelyet Péter fejezett ki, „a hívő hitének alapja” volt, és 2001. szeptember 11-én Krisztus visszavezette utolsó napi népét Jeremiás „régisövényeire”, amelyek az első és a harmadik angyal üzenete mozgalmának „alapjait” jelképezik. Péter a száznegyvennégyezret képviselte, akik abban az időszakban pecsételtetnek meg, amikor a négy angyal visszatartja a négy szelet. A pecsételések ideje egy meghatározott prófétai időszak, amely 2001. szeptember 11-én kezdődik, és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel ér véget.

Jézus a vég idejét mindig egy dolog kezdetével szemlélteti.

A pecsételés idejének kezdetén a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala szállt alá, miként a Szentlélek is alászállt a keresztségkor, és ez az angyal „nem más személyiség volt, mint Jézus Krisztus”, mert az az angyal, aki a millerita történelemben alászállt, hogy dicsőségével megvilágosítsa a földet, „nem más személyiség volt, mint Jézus Krisztus”. A hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején „nem más személyiség, mint Jézus Krisztus” ismét alászáll, és előterjeszti a Jelenések tizennyolcadik fejezetében található két üzenet közül a másodikat, miközben kihívja Babilonból az Ő más juhait. A pecsételés idejének időszaka közepén egy angyal szállt alá, miként a második angyal is alászállt 1844. április 19-én, a millerita mozgalom első csalódásakor.

Ama második angyal eljövetele és a harmadik angyal 1844. október 22-i eljövetele között sok angyal küldetett, hogy erőt adjon a második angyalnak, amint megérkezett az Éjféli Kiáltás üzenete. Arról a történelmi időszakról szólva, amikor ezek az angyalok megjelentek a millerita történelemben, White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy azok, akik elvetették ezeket az üzeneteket, éppen olyan bizonyosan feszítették meg Krisztust, mint ahogyan a zsidók megfeszítették Krisztust.

„Láttam, hogy amiként a zsidók keresztre feszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is keresztre feszítették ezeket az üzeneteket, ezért nincs ismeretük a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ottani közbenjárásának áldásaiban.” Korai írások, 261.

Az angyalok által jelképezett üzenetek, amikor elutasítják őket, Krisztus megfeszítését jelképezik, mert Ő testesíti meg az üzeneteket és azok történelmi beteljesedését. 2020. július 18-án „nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus” szállt alá, jelezve az első csalódást és a késedelem idejének kezdetét. Az utcákon megölve, az Ő végidei népének halott, száraz csontjainak fel kellett ébredniük, meghallva az egyetlen hangot, amely képes az embereket visszahozni az életre.

Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallják, élni fognak. Mert amiként az Atyának élete van önmagában, úgy megadta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában; és hatalmat adott neki arra is, hogy ítéletet tartson, mivelhogy ő az embernek Fia. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. János 5:25–29.

2023 júliusában az Ő hangja életre hívta a holt, kiszáradt csontokat, és az Alfa és Omega ezután megismételte a pecsételés idejének kezdetét, mert 2023 júliusa a pecsételés idejének záró időszakát jelöli. Az Ő népe ekkor ismét visszahívatott Jeremiás ősi ösvényeire, a millerita történelem alapjaihoz. A milleriták kezdetének és végének alapvető üzenetei a millerita történelem első és utolsó üzenetei voltak, nevezetesen Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hétsszeresei”.

2023 júliusában Isten utolsó napi népe ismét parancsot kapott arra, hogy vegye a kis könyvet és egye meg azt. Miközben eszik a kis könyvet, azután próbára tétetnek annak megállapítására, vajon

elismerek-e a Jelenések könyve kilencedik fejezetében található harmadik jaj üzenetét (a keletről való híradásokat) és Dániel könyve tizenegyedik fejezetének üzenetét (az északról való híradásokat). A próbatétel folyamata elvezeti őket Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő verseihez, amely Panium csatája, amely Caesarea Philippi, és amely az Éjféli Kiáltás üzenete, ahol nyilvánvalóvá lesz az a két osztály, amely hallotta az Ő szavát: az egyik osztály „akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.”

A száznegyvennégyezer megpecsételésének idején három hang szól, és mindegyik „nem kisebb személyé, mint Jézus Krisztus”. A Jelenések tizennyolcadik fejezetének első hangja akkor hangzott fel, amikor New York város nagy épületeit Isten egy érintése ledöntötte. A második hang Mihály arkangyal hangja, aki a halottakat kihívja sírjaikból. A harmadik hang a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangja, amely a „nagy földrengés” órájában, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete szerint, Babilonból kihívja az Ő más juhait. Péter cézárei filippi hitvallásának tökéletes beteljesedése akkor valósul meg, amikor Krisztus az utolsó napok népét „Dániel próféciájának ahhoz a részéhez vezeti, amely az utolsó napokra vonatkozik.”

Dániel tizenegyedik fejezete tizenharmadik–tizenötödik verseinek Paniuma Dániel próféciájának az a „része”, amely lepecsételte, és amely azonosítja az Éjféli Kiáltás üzenetét. Panium az 1844 augusztusában tartott exeteri tábori összejövetel; olyan történelem, amely Donald Trump második ciklusában teljeseedik be; és az a próféta üzenet, amely Isten pecsétjét rányomja a száznegyvennégyezer homlokára. Azok a versek, amelyeket most tanulmányozunk, igen szent föld.

„Az az igazság, amelyet Péter megvallott, a hívő ember hitének alapja. Ez az, amit maga Krisztus örök életnek jelentett ki. E tudás birtoklása azonban semmiképpen sem adott alapot az önfelmagasztalásra. Nem a maga bölcsessége vagy jósága által nyilatkoztatott ki ez Péternek. Az emberiség önmagától soha nem juthat el az isteni dolgok ismeretére. „Magasabb ez az égnél; mit tehetnél? Mélyebb ez a holtak hazájánál; mit tudhatnál?” Jób 11:8. Egyedül a fiúság Lelke jelentheti ki nekünk Isten mély dolgait, amelyeket „szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem gondolt.” „Nekünk pedig Isten kijelentette az Ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket megvizsgál, igen, az Isten mélységeit is.” 1Korinthus 2:9, 10. „Az Úr bizodalmas közösségben van az Őt félőkkel;” és az a tény, hogy Péter felismerte Krisztus dicsőségét, annak bizonyítéka volt, hogy „Istentől tanított” ember volt. Zsoltárok 25:14; János 6:45. Ó, valóban, „boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ki ezt néked.”

„Jézus tovább folytatta: »Én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta.« A Péter szó követ jelent — gördülő követ. Péter nem az a kőszikla volt, amelyre az egyház alapított. A pokol kapui igenis erőt vettek rajta, amikor átkozódva és esküdözve megtagadta Urát. Az egyház arra az Egre épített, aki fölött a pokol kapui nem vehettek erőt.” Jézus élete, 413.

Az az üzenet, amelyet Krisztus Cézarea Filippinél tanítványainak bemutatott, a Fél éjféli kiáltás üzenete volt és az ma is, s egy olyan lelki háború összefüggésébe van helyezve, amely a görög Pán isten között, akinek templomát „a pokol kapuinak” nevezték, valamint a földi fenevad két

hitehagyott szarva között zajlik. A Makkabeusok Isten hitehagyott népe voltak, akik azt vallották magukról, hogy Isten egyházának védelmezői, miközben a görögök vallása ellen harcoltak. Magukat egyaránt vallási és politikai vezetőkként azonosították. Ők azoknak az elbukott egyházaknak a hitehagyott protestantizmusát jelképezik, amelyek az Egyesült Államok kormányával együtt most a fenevad képmását formálják, és hadakoznak a globalisták woke-izmusból és Földanyából álló vallása ellen. A hitehagyott szarvak felülkerekednek a globalizmus vallási és politikai elemeivel folytatott küzdelmükben, és ugyanakkor az igaz protestáns szarv megtisztul a balga szüzek utolsó maradványainak eltávolítása által, mielőtt zászlóként felemeltetnék a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény „nagy földrengésénél”.

Dániel könyve prófécijának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik, amely egyúttal Jézus Krisztus kijelentése, és az Éjféli Kiáltás üzenete, a Júda törzséből való Oroszlán által oldatik fel Caesarea Philippinél, vagyis Paniumban. Ez a feneketlen mélységből feljövő istentelen fenevad és a republikánizmus ama szarva közötti hadviselés közepette oldatik fel, amely 2015-ben kezdte felkavarni azt a fenevadat, valamint a protestantizmus valódi szarva ellenében, amely most hatalmas seregge támad fel.

Az az igazság, amelyet Péter megvallott, a 2001. szeptember 11-i útjelzőt jelképezi, és azt is, hogy Krisztus az élő Isten Fia. Annak az igazságnak a valósága, amelyet az fejez ki, hogy Jézus az Isten Fia, éppoly bizonyosan próbakőként szolgáló igazság, mint az a kérdés, hogy Jézus a Messiás volt-e vagy sem Péter napjaiban. Annak hirdetése, hogy Jézus az Isten Fia, mindazt jelképezi, ami kijelentetett arról, hogy ki a Fiú. Nemcsak azt jelenti, hogy Ő Isten Fia volt, hanem azt is, hogy az embernek Fia volt. Ez az isteniség emberi természetbe való megtestesülésének igazsága, amely éppen az a munka, amely a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején megy végbe. A „megtestesülés” igazsága az a végidei igazság, amelyet kezdetben a „szombat” igazsága jelképezett.

1844. október 22-e jelölte a harmadik angyal megérkezését. Amikor egy angyal megérkezik, a Júda törzséből való Oroszlán feltár egy különleges igazságot, amely ahhoz az időszakhoz van szabva, amelyben az igazság felnyitattik, és ez az igazság azután próbára teszi azt a nemzedéket, amely előtt ez az igazság feltárul. 1844. október 22-én feltáruktak azok az igazságok, amelyek Krisztus munkájához kapcsolódnak, aki hirtelen eljött a templomba, amelyet az 1798-tól 1844-ig terjedő negyvenhat év alatt emelt. Krisztus ítéleti munkája, Isten törvénye, az Ő főpapi szerepe, a fenevad bélyegének kérdése és a száznegyvennégyezer elpecsételése mind feltáruktak. White testvérnőnek megmutattattott, hogy ezen igazságok között volt egy igazság, amelyet az Alfa és az Ómega különleges világosságban azonosított.

„Ámulattal láttam, hogy a negyedik parancsolat a tíz előírás legközepén állt, és lágy fényudvar vette körül. Az angyal így szólt: »Ez az egyetlen a tíz közül, amely meghatározza az élő Istent, aki teremtette az eget és a földet, és mindazt, ami azokban van. Amikor a föld alapjai vették, akkor vettetett le a szombat alapja is.«” Bizonyosságtételek, 1. kötet, 75.

Elérkezett a száznegyvennégyezer megpecsételésének ideje, ám azt az 1863-as lázadás miatt késleltetni kellett. 2001. szeptember 11-én megkezdődött a megpecsételés folyamata, amikor

Krisztus — a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének erős angyalaként ábrázolva — leszállt, kezében egy rejtett könyvvel, amelyet Isten utolsó napi népének meg kellett ennie. Az Alfa és az Ómega mindig a kezdettel szemlélteti a véget, ezért az utolsó napokban volt egy másik igazság is, amely különleges megvilágításba került, és közvetlen kapcsolatban állt a szombat igazságával, amely először akkor kapott hangsúlyt, amikor Krisztus első ízben megkísérelte megpecsételni a száznegyvennégyezret.

„Eljött az ideje annak, hogy Dániel megálljon a maga sorsrészében. Eljött az ideje annak, hogy a neki adott világosság úgy jusson el a világhoz, mint még soha azelőtt. Ha azok, akikért az Úr oly sokat tett, a világosságban járnak, Krisztusról, valamint a rá vonatkozó próféciákról való ismeretük nagymértékben gyarapodni fog, amint e föld történelmének végéhez közelednek.

„Akik közösségben vannak Istennel, az Igazság Napjának világosságában járnak. Nem gyalázzák meg Megváltójukat azzal, hogy Isten előtt megrontják útjukat. Mennyei világosság ragyog rájuk. Végtelen értékűek Isten szemében, mert egyek Krisztussal. Számukra Isten ígéje felülmúlhatatlan szépségű és kedvességű. Látják annak fontosságát. Az igazság feltárul előttük. A megtestesülés tanát szelíd ragyogás övezi. Látják, hogy a Szentírás az a kulcs, amely minden titkot feltár és minden nehézséget megold. Akik nem voltak hajlandók befogadni a világosságot és a világosságban járni, nem lesznek képesek megérteni az istenfélelem titkát; de akik nem haboztak felvenni a keresztet és követni Jézust, azok világosságot látnak Isten világosságában.” Manuscript Releases, 21. szám, 406, 407.

A megtestesülés tana az az igazság, hogy az istenség az emberiséggel egyesülve nem vétkezik, és azoknak a jele, akik az utolsó napokban eljutottak erre a tapasztalatra, a szombat.

Továbbá szombataimat is nekik adtam, hogy jegyül legyenek köztem és közöttük, hogy megtudják, én vagyok az Úr, aki megszentelem őket. Ezékiel 20:12.

A száznegyvennégyezer örökre elpecsételtetik, és a pecsételési folyamata kijelöl egy rövid időszakot a pecsételési folyamat végén, közvetlenül a vasárnapi törvény előtt, amikor a pecsét ráhelyeztetik. Abban a rövid időszakban az istenség az emberiséggel egyesül, végérvényesen.

„Mit teszten, testvéreim, az előkészület e nagy művében? Akik a világgal egyesülnek, a világ formáját veszik magukra, és a fenevad bélyegére készülnek. Akik pedig bizalmatlanok önmagukkal szemben, akik megalázzák magukat Isten előtt, és a lelküket az igazságnak való engedelmesség által megtisztítják, azok a mennyei formát veszik magukra, és Isten pecsétjére készülnek homlokukon. Amikor a rendelet kiadatik, és a bélyeg rányomatik, jellemük örökké tiszta és szeplőtelen marad.”

„Most van az ideje a felkészülésnek. Isten pecsétje soha nem kerül tisztátalan férfi vagy nő homlokára. Soha nem kerül a becsvágyó, a világot szerető férfi vagy nő homlokára. Soha nem kerül hamis nyelvű vagy csalárd szívű férfiak és nők homlokára. Mindazoknak, akik megkapják a pecsétet, szeplőteleneknek kell lenniük Isten előtt — a menny várományosainak. Haladjatok előre, testvéreim. Jelenleg e pontokról csak röviden írhatok, csupán arra irányítva figyelmeteket, hogy szükséges a felkészülés. Kutassátok az Írásokat magatok, hogy megérthessétek a jelen óra félelmetes ünnepélyességét.” Testimonies, 5. kötet, 216.

Az előző rész azt a benyomást keltheti, hogy a pecsét a vasárnaptörvény idején nyomatik rá az emberekre, de nem erről van szó. White testvérő világosan kijelenti, hogy a vasárnaptörvény nagy válság, és azt is egyértelműen tanítja, hogy a jellem válságban nyilvánul meg, de soha nem válságban fejlődik ki. A pecsét a vasárnaptörvény idején abban az értelemben nyomatik rájuk, hogy akkor válik láthatóvá, mert akik akkorra már viselik a pecsétet, zászlóként emeltetnek fel. A pecsét rövid idő alatt nyomatik rájuk, közvetlenül a kegyelemidő lezárulta előtt, és a szombatünneplők számára a kegyelemidő a vasárnaptörvénynél zárul le. A pecsételés 2001. szeptember 11-én kezdődött, és akkor még senki sem kapta meg Isten pecsétjét, mert amint azt az 1844. október 22-ét követő időszak szemlélteti, előbb egy próbatételi folyamatnak kellett végbemennie.

Minden reformmozgalomban, amikor az isteni jelkép alászáll, hogy erőt adjon annak az üzenetnek, amely az idők végén felnyitott, megkezdődik a megpróbáltatás folyamata. Amikor Mihály alászállt, hogy megerősítse Círust az első rendelet végrehajtásában, a zsidók akkor próba elé kerültek abban a tekintetben, vajon elhagyják-e azt az otthont, amelyben az előző hetven év során éltek, és visszatérnek-e egy romos városba, hogy azt újjáépítsék. Amikor a Szentlélek alászállt Krisztus keresztségekor, a zsidók a Messiás kérdésében kerültek próba alá. Amikor Jelenések tizedik fejezetének hatalmas angyala alászállt 1840. augusztus 11-én, az a nemzedék próba alá került abban a tekintetben, vajon megesszik-e a kis könyvet, és mindazt, amit a kis könyv jelképezett.

1840. augusztus 11-én egy megpróbáltatási folyamat vette kezdetét, amely az imádókat két osztályra választotta, és az az osztály, amely a Bárányt a Szentek Szentjébe követte, jelöltje volt annak, hogy a száznegyvennégyezer között legyen. Annak a nemzedéknek a végső próbatétele, amely megbukott a megpróbáltatási folyamatban, a Léviták könyve huszonhatodik fejezetének „hétszeres” időszakára vonatkozó megnövekedett világosság megérkezésével kezdődött. 1856-tól 1863-ig a laodiceai üzenet egy végső időszakot jelölt abban az időszakban, amely a harmadik angyal 1844. október 22-i eléréssel kezdődött. Ezt az időszakot Dániel könyve tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő versei jelképezik.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala, és Isten vala az Ige. Ő kezdetben Istennél vala. Minden őáltala lett; és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik; de a sötétség nem fogadta be azt.” „És az Ige testté lett, és lakozék miköztünk, (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét,) teljes kegyelemmel és igazsággal” (János 1:1–5, 14).

„Ez a fejezet Krisztus művének jellegét és jelentőségét vázolja fel. János, mint aki érti tárgyát, minden hatalmat Krisztusnak tulajdonít, és az Ő nagyságáról és fenségéről szól. Az isteni, drága igazság sugarait villantja fel, miként a napból áradó világosság. Krisztust úgy mutatja be, mint az egyetlen Közbenjárót Isten és az emberiség között.

„A Krisztus emberi testben való megtestesülésének tana titok, „ama titok, amely el volt rejtve öröktől fogva és nemzedékek óta” (Kolossé 1:26). Ez a kegyesség nagy és mélységes titka.

„Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk” (János 1:14). Krisztus magára vette az emberi természetet, egy olyan természetet, amely alacsonyabb volt mennyei természeténél. Semmi sem mutatja meg oly világosan Isten csodálatos megalázkodását, mint ez. Ő „úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” (János 3:16). János e csodálatos tárgyat olyan egyszerűséggel tárja elénk, hogy mindenki felfoghatja az eléje tárt gondolatokat, és megvilágosodhat.”

„Krisztus nem tett úgy, mintha emberi természetet vett volna magára; valóban magára vette azt. Ténylegesen birtokolta az emberi természetet. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részesévé lett ugyanazoknak” (Zsidókhöz írt levél 2:14). Mária fia volt; emberi származása szerint Dávid magvából való volt. Embernek nyilvánítatik, mégpedig az ember Krisztus Jézusnak. „Ez az ember” — írja Pál — „nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építője nagyobb tisztességgel bír, mint maga a ház” (Zsidókhöz írt levél 3:3).”

„Ám míg Isten Igéje Krisztus emberségéről szól, amikor e földön járt, ugyanilyen határozottan szól az Ő preegzisztenciájáról is. Az Ige isteni lényként létezett, mint Isten örökkévaló Fia, egységben és egy voltában az Atyával. Öröktől fogva Ő volt a szövetség Közbenjárója, az, akiben a föld minden nemzetének, mind a zsidóknak, mind a pogányoknak, ha elfogadják Őt, áldásban kellett részesülnie. „Az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt” (János 1:1). Mielőtt emberek vagy angyalok teremtettek volna, az Ige Istennél volt, és Isten volt.

A világ általa lett, „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (János 1:3). Ha Krisztus alkotott mindent, akkor mindennek előtt létezett. Az erre vonatkozó kijelentések annyira határozottak, hogy senkinek sem kell kétségben maradnia. Krisztus lényegileg Isten volt, mégpedig a legmagasabb értelemben. Öröktől fogva Istennel volt, mindennek felett való Isten, áldott mindörökké.

„Az Úr Jézus Krisztus, Isten isteni Fia, öröktől fogva létezett, különálló személy volt, mégis egy az Atyával. Ő volt a menny mindeneket felülmúló dicsősége. Ő volt a mennyei értelmes lények parancsnoka, és az angyalok imádó hódolata jog szerint illette meg Őt. Ez nem jelentette Isten megrövidítését. „Az Úr az ő útjának kezdetén birtokolt engem” — jelenti ki —, „munkái előtt, ősidőkben. Öröktől fogva felkenettem, kezdetben, még a föld előtt. Még nem voltak mélységek, amikor születtem; még nem voltak a vízben bővelkedő források. Mielőtt a hegyek alapot kaptak volna, a halmok előtt születtem; amikor még nem alkotta meg a földet, sem a mezőket, sem a világ porának kezdetét. Amikor készítette az eget, ott voltam; amikor kört vont a mélység színére” (Példabeszédek 8:22–27).

„Világosság és dicsőség rejlik abban az igazságban, hogy Krisztus egy volt az Atyával még a világ alapjainak lefektetése előtt. Ez az a világosság, amely sötét helyen fénylik, és azt isteni, eredeti dicsőséggel ragyogóvá teszi. Ez az igazság, amely önmagában végtelenül titokzatos, más titokzatos és egyébként megmagyarázhatatlan igazságokat magyaráz meg, miközben olyan világosság övezi, amely megközelíthetetlen és felfoghatatlan.” Szemelvények az üzenetekből, 1. könyv, 246–248.